

Žalm 139

Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš

I Hospodine, zkoumáš mě a znáš *mě*.
Víš o mně, ať sedím nebo vstanu,
zdálky je Ti jasné, co chci dělat.

II Sleduješ mou stezku i *místo*, kde ležím,
všechny moje cesty jsou Ti známy.

I Ještě nemám slovo na jazyku,
a Ty, Hospodine, víš už všechno.

II Sevřel jsi mě zezadu i zpredu,
svou dlaň položil jsi na mě.

I Nad mé chápání jsou *tyto* divy,
jsou nedostupné, nestačím na to.

II Kam odejdu před Tvým Duchem,
kam uprchnu před Tvou tváří?

I Zamírím-li k nebi, jsi tam,
a když si ustelu v podsvětí,
také tam budeš.

II I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře,
chtěl přebývat při nejzazším moři,

I Tvoje ruka mě tam doprovodí,
Tvá pravice se mě chopí.

II Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma,
i noc kolem mě *se stane* světlem.

I+II Žádná tma pro Tebe není temná:
Noc jako den svítí,
temnota je jako světlo.

I Tys to byl, kdo utvořil mé ledví,
v životě mé matky jsi mě utkal.

II Tobě vzdávám chválu za činy,
jež budí bázeň:

I podivuhodně jsem utvořen,
obdivuhodné jsou tvé skutky,
toho jsem si plně vědom.

- II* Tobě nezůstala skryta *jediná* z mých kostí,
když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten
v nejhlubších *útrokách* země.
- I* Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno v tvé knize:
- II* dny tak, jak se vytvářely,
dřív než jediný z nich *nastal*.
- I* Jak si vážím *divů*, které konáš, Bože!
Nesmírný je jejich počet,
sčítal bych je, ale je jich víc než písku.
- II* Sotva procitnu, jsem s tebou.
Bože, zkoumej mě, Ty znáš mé srdce,
zkoušej mě, Ty znáš můj neklid,
- I+II* hled', zda *jsem nesešel* na cestu trápení,
a po cestě věčnosti mě ved'!

(Ž 139,1-18.23-24)